

τοὺς κ. κ. Hennequin καὶ Remy de Gourmon κά-
μει ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν διὰ τὴν πρωτότυπον εὐρεσίαν.
Τὸ Εὐρῆκα προκάλεσε τὰς μᾶλλον ἀνομοίους γνώ-
μας. Καὶ Γερμανιστὶ πολλά περὶ Πόε ἐγράφησαν·
ἀλλ' ὀλίγιστα τούτων ἐλκύουσι τὴν προσοχήν. Μία
μετάφρασις ἐν τούτοις ἑμμετρος τοῦ «Κόρακος» ὑπὸ
τῆς κ. Von Ploennies ὡς καὶ ἡ Γαλλιστὶ γεγραμ-
μένη πραγματεία τοῦ κ. Patterson «Ἡ ἐπιθρᾶσις

τοῦ "Εδγάρ Πόε ἐπὶ τοῦ Βωδελαίρ» εἶνε ἀρκετῆς
σημασίας.

Τὰ ἔργα τοῦ Ποε σήμερον ἔχουν μεγάλην διά-
δοσιν.

Εἰς μικρὸς τόμος ποιημάτων τοῦ ἐκδόσεως τοῦ
1829 ἐπωλήθη εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἀντὶ 1,200
δολλαρίων. Εἰς ἄλλος τόμος ἔργων τοῦ, ἐπωλήθη
εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀντὶ 3,900 δολλαρίων.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ ἐν Καίρῳ Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσίς

Ὁ ἐγκαταλείπων τὰ βόρεια κλίματα μὲ τοὺς βαρεῖς
χειμῶνας διὰ τὰ ἐπανεύρη τὸν ἥλιον εἰς τὴν Αἰγυπτια-
κὴν πρωτεύουσάν διὰ κάθε ἄλλην ἐκκληξιν εἶνε βε-
βαίως προστοιμασμένος ἢ δι' ἐκείνην τὴν ὁποίαν μᾶς
παρουσιάζει ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ Καλλιτεχνικὸς Σύνδε-
σμος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. "Οθωνος Ραγκαβῆ,
μὲ τὴν ἐπὶ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν ζωγραφικῆς καὶ
γλυπτικῆς, τὴν ὁποίαν διοργάνωσεν εἰς τὰς ὥρας αἰ-
θούσας τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλληνικοῦ Κέντρου.

Τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐκθέσεως γενόμενον τὴν 17 Μαρτίου
ν. ἡ. συνεκέντρωσεν εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτὴν τοῦ Ὁραίου,
τὸ ἄνθος τῆς ἐνταῦθα ὁμογενοῦς παροικίας· καὶ ἐκτός
τοῦ κ. "Οθωνος Ραγκαβῆ προσήλθον πλείστοι ἀντιπρό-
σωποι τοῦ ξένου τύπου καὶ πληθὺς κυριῶν τῶν ὁποίων
ἡ παρουσία προσέθετε μίαν ἐπὶ πλέον ῥοπήν εἰς τὸ
ἀρμονικὸν σύνολον τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς πολλὰ ἔργα Ἑλλήνων καὶ ξένων καλ-
τεχνῶν προσετέλκυσαν τὴν γενικὴν προσοχήν.

Εἰς 165 συμποσούνται αἱ ἐκτιθέμεναι εἰκόνες, ἔργα
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαρρηγνύον ζωγράφων, τῶν ὁποίων
τὰ ὀνόματα εἶνε γνωστὰ εἰς τὸ Πανελλήνιον· ἀναφέρο-
μεν κατὰ τὴν τῶν κ. κ. Θαλείας Φλωρᾶ—Καραβία,
Περικλέους Τοιγρῶτη, Θωμᾶ, Μαρτίου, Δεσιούργη,
Συντίς, Μαριάση, Μαρία, τῶν Ἀλεκτορίδου, Ε. Θω-
μοπούλου, τῆς Σοφ. Λασκαρίδου, Σκορδέλη, Σταύ-
ρακα, Φωτῆ, Κόντην, Στάϊν, Βιρῶ. Τούτων ἔπονται
οἱ ἑρασιτέχναι ὡς ἡ κ. Νοβλία καὶ ὁ κ. Ἀρ. Ἰερωνυ-
μίδης, καλλιτέχνης ἐκ φύσεως, μὲ πολὺν τάλαντον, λο-
ξοδρομίας εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἡ Γλυπτικὴ ἀντιπροσω-
πεύεται ἐκ 5 ἔργων, ἐξ ὧν 3 μὲν ὀφείλονται εἰς τὴν δε-
σποινίδα Σκούφου, τῆς γνωστῆς Ἀθηναϊκῆς οἰκογε-
νείας, τὰ δὲ λοιπὰ δύο εἰς τὸν κ. Ἀγγελον Σίβ, ἡ δὲ
ἀρχιτεκτονικὴ ὑπὸ 6 σχεδίων, τῶν κ. κ. Βουγάτσου,
τοῦ ὁποίου διακρίνεται τὸ σχέδιον τῆς ἐκκλησίας Πα-
τρῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρωτιμῆθη ἴσως, διότι δὲν ἔφερε
γαλλικὴν ὑπογραφήν, μία πρόσωπις τοῦ ἑλληνικοῦ νο-
σοκομείου Ἀβασίας, τὸ ὁποῖον ὁδοιπορῶν μέλλει ν' ἀνοί-
ξῃ τὰς πύλας τοῦ, ἐχρειάσθη δὲ διὰ ν' ἀνεγερθῇ περὶ τὰς
17 χιλ. λιρῶν καὶ σχεδίων τῆς ἐκκλησίας τῆς ἑλληνικῆς
Ὁρθ. Κοινότητος Καίρου ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου ἀρχιτέ-
κτονος κ. Π. Καμπανάκη, τῆς ὁποίας ἡ ἀνοικοδόμησις
ἄρχει κατ' αὐτὰς, ἡγεμονικῶς χορηγοῦντος τοῦ προέ-
δρου τῆς ἑλλ. Κοινότητος Καίρου Νέστορος Τσανακλή.

Ἀς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τὰ
ὁποία κατὰ τὴν ποσὴν καὶ τὴν ποιὴν χαρακτηρίζουν
ἰδιαίτερος τὴν Καλλιτεχνικὴν τοῦ Καίρου Ἐκθεσιν.
Χωρὶς ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως νὰ ἐπιχειρήσωμεν οἰαν-
δήποτε ἀνάλυσιν, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσωμεν τὸν
θαυμασμόν μας ἀμέριστον διὰ τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων
τῆς Κας. Θαλείας Φλωρᾶ—Καραβία, Τοιγρῶτη, Θωμᾶ
καὶ Μαρτίου. Ἐκτός ἄλλων, ἰδιαίτερος θαυμάζεται ὁ

«Ναύτης» τῆς πρώτης, ἡ «Σκηνὴ Βεδουίνων» τοῦ δευ-
τέρου, τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφήν «Mahmal» τοῦ κ.
Maxime Destugue, καὶ ἡ «Souc aux cuirs» τοῦ κ.
Arg. Thomas.

Θὰ ἐπεθύμουν διὰ τὰ πρωτεύοντα ταῦτα ἔργα νὰ
κάμω ἰδιαίτερον μνηεῖον, νὰ ἐξάρω τὴν τέχνην τῶν καλ-
τεχνῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὄρατα ἐκτέλει κατ' οὐδὲν
ὑπελείφθη τῆς ἐμπνεύσεως. Ἀλλὰ παρομοία ἀπόπειρα
θὰ ἐξήρχετο τῶν ὁρίων τοῦ παρόντος σημειώματος
προβάλλουσα ἐν στενῷ χώρῳ μὲ ἀξιώσεις κριτικῆς με-
λέτης. Διὰ τοῦτο περιορίζομαι εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, χω-
ρὶς νὰ λιπομνήσω τὴν ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν ποῦ
ἐπροξένησαν «Τὸ Ἀνκόφως τῆς Ζωῆς» τοῦ κ. Μα-
λέα, «Ὁ πετεινὸς καὶ τὸ διανάκι» τοῦ κ. Ε. Θωμο-
πούλου, μὲ τὸ ἀτομικὸν ὕφος, τοπεῖα τινα τῆς Λέρου
τοῦ κ. Μαριάση, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ νσαρὸς ἀκόμῃ, μᾶς
ἀποκαλύπτει ὡς καλλιτέχνης μὲ πολὺν μέλλον, τὸ «Λυ-
κόφως εἰς τὰς Πυραμίδας» τοῦ κ. Παρθένου κτλ. κτλ.
πάντων τῶν ἔργων τούτων καὶ χροῶμα καὶ τόνος εἶνε
ἐντελὲς ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ζωὴν, ἐξ ἧς
οἱ καλλιτέχναι ἠρῶσθησαν τὰς ἐμπνεύσεις τῶν, μὲ ἄλ-
λας λέξεις τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ πλεῖστον
εἶνε καθαρῶς Αἰγυπτιακόν.

Καίρου

Ἀγγελοῦ Σημηριώτης

★

Διὰ προσεχῶς θὰ ἐγκαινισθῇ ἐν Saint-Etienne, τὸ
ἐσχάτως ἀνεγερθὲν μνημεῖον δημοσίῳ ἑράνῳ εἰς μνή-
μην τοῦ Ἰουλίου Ζανί, τοῦ συγγραφέως τῆς «Νεκρᾶς
ψυχῆς» γεννηθέντος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῷ 1804.

★

Τὴν καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππείου ἐπισκεψάμε-
θα ὁ Βασιλεὺς καὶ αἱ πριγκίπισσαι.

★

Μετὰ λύπης ἠκούσθη ἡ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ γραμμα-
τέως τῆς ἑλλ. καλλιτεχνικῆς ἐταιρείας παραίτησις τοῦ
ζωγράφου κ. Ἀλεκτορίδου. Ἡ παραίτησις αὕτη ζη-
μοῖ τὴν ἐταιρείαν, διότι ὁ κ. Ἀλεκτορίδης εἰργάσθη
μετὰ πολλοῦ ζήλου. Ἐν γένει παρετηρήθη ἀτυχῶς ὅτι
συνήθως ὑποβάλλονται παραίτησεις μελῶν τοῦ συμβου-
λίου τῆς ἐταιρείας.

★

Ἐν Ἀλκαζάρ τῶν Ἡλυσίων—Πεδίον τῶν Παρισίων
ἀνέωξεν Ἐκθεσις καλλιτεχνικὴ τῶν ἑρασιτεχνῶν, ἐν ἧ
ἐκθέτουσιν ἔργα τῶν ἡ κόμησης Φλάνδρας, ἡ ἀρχιδού-
κισσα Μαρία—Ἰωσηφίνη, ἡ μεγάλη δούκισσα Κυρίλλου,
ἡ πριγκίπισσα Βάλδεμαρ τῆς Δανίας καὶ ἡ μήτηρ τῆς
δούκισσας τοῦ Σάξου, αἱ πριγκίπισσαι Μαρία de Wre-
de καὶ Λουίζα—Αἰγυπία τοῦ Σλεσβίκου—Χολτεῖν,
ἡ δούκισσα τῆς Βανδόμεης καὶ ἄλλαι, ὡς καὶ ἡ βασι-
λικὴ πριγκίπισσα τῆς Ρουμανίας.

★

Ἐν Βερολίῳ ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τῆς Αὐτοκρατείας ἐπεθεώρησαν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ γλύπτου Γκέτς τὸ προσωρινὸν πρόπλασμα τοῦ κατασκευασθσομένου μεγάλου ἀγάλματος τοῦ Ἀχιλλέως διὰ τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἀχιλλεῖον. Τὸ πρόπλασμα κατασκευάσθη προσωρινὰς εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ πραγματικοῦ μεγέθους καὶ εἴνυχε τῆς πλήρους ἐπιδοκιμασίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Τὸ ἄγαλμα ἱσταται ἐν τῷ ἀρχαίῳ ὀλισμῷ, μετ' ἀσπίδος καὶ δόρατος. Θὰ κατασκευασθῇ ἐκ χαλκοῦ καὶ θὰ ἔχη ὕψος πέντε καὶ ἡμίσεως μέτρων, τὸ δὲ βάθρον αὐτοῦ θὰ ἔχη ὕψος 2 καὶ ἡμίσεως μέτρων· θὰ στηθῇ δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου. Ὁ χρωματισμὸς (patina) τοῦ ἀγάλματος θὰ γίνῃ συμφώνως πρὸς τὸ κλίμα τῆς Κερκύρας. Ὡς τελεωτικὸν ὄριον τῆς ἀνιδρώσεως προϋπολογίζεται τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 1910.

★

Ἀνέωξε τὰς πύλας τῆς ἐν τῇ Γαλαρίᾳ Georges Petit ἡ ἐκθεσις τῶν Γάλλων ὑδατογράφων, ὧν ἐξέχουσιν οἱ κ. κ. Zuber, Adam Vignol, Calbet, H. Tenré, M. Boulet de Mouvel, G. Jaquet, Gorguet, Lelois. Rochegrosse, Scott, κλπ.

★

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρεβέκκα λογογραφοῖσα κ. Ὀλγα Παπαδιαμαντοπούλου ὠμίλησεν ἐν τῷ Ὁδείῳ περὶ τῶν ἀγραμμάτων, σατυροῦσα μετὰ χάριτος τοὺς θέλοντας νὰ Ἑλληρίζωσι.

★

Ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰκόνες γυναικῶν καὶ παιδίων» ὑπὸ τοῦ κ. Ἐρρ. Βαρδάκ, ἐν ᾧ περιγράφεται ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Μισιράλ.

★

Ὁ μάεστρος Μασκάνι ἀποσύρεται ὀριστικῶς· ἡ ἀγνώμων Ἰταλία δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν μουσικὴν του.

★

Εἰς τὸ Βωδεβίλ τῶν Παρισίων θριαμβεύει τὸ νέον ἔργον τοῦ Richerpin «Ἡ ὁδὸς τῶν Σμαράγδων» μετὰ πρωταγωνιστὴν τὸν Λοδοβίκον Δεκὸρι.

Ἡ ὑπόθεσις ἐξελλίσσεται ἐν Ὀλλανδίᾳ.

★

Ἐν τῇ γυναικείᾳ Παρισίῳ λέσχῃ Luceum-Club ἐκθέτουσι τρεῖς διακεκριμέναι καλλιτέχνιδες ἔργα τῶν. Ἡ κ. Blanche Howe, ζωγράφος καὶ ἰκνογράφος παιδίων, λεπτοτάτου αἰσθηματος, μυστικισμοῦ καὶ βαθύς σιτοργῆς. Ἐν τῇ τέχνῃ τῇ ὑπάρχει τι τὸ ἡδέως τολμηρόν, τὸ ἡπίως ἄγριον. Ἡ μὲν Kate Lizard, ἐπιδεξία καὶ εὐφρὴν γλύπτρια καὶ ταυτοχρόνως ὑδατογράφος μετὰ ἔργῳ πλήρῃ ἐνδιαφέροντος. Ἡ δὲ τρίτη, ἡ καὶ σπουδαιότερα, εἶνε ἡ δις Μαργαρίτα Delorme. Σχεδιαγράφος πεπρωκυμένη μετὰ τὸ αἶσθημα τῆς παρατηρητικότητος, γνωρίζουσα νὰ διακρίνῃ τὰς ἐνδιαφερούσας σκηνὰς καὶ νὰ τὰς ἀποδίδῃ μετὰ πολλὴν ζωηρότητα καὶ τόνον. Ἀνάται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δις Delorme εἶνε ἐν τῶν περιεργότερων γυναικῶν ταλάντων, ἅμα δὲ καὶ τῶν θελκτικωτέρων. Σκηναὶ ἐργαστηρίων ἢ ἀπλοῦς ζωῆς, τύποι νεαρῶν γυναικῶν καὶ νεανίδων μετὰ τὸ ζωηρόν καὶ ἀληθινὸν μεῖδιμα ὥς ἡ «Κόρη ἡ τὸ πρῶτον μεταλαμβάνουσα», κινήσεις καλῶς εἰλημμέναι, νυχταὶ καλῶς διηρημενμέναι, ἰδοὺ τὸ ἔργον τῆς δις Delorme.

★

Ἐν τῇ Γαλαρίᾳ Dewambez ἐκθέτουσι περὶ τοὺς δεκαπέντε γερμανοὶ ζωγράφοι ἀναζητοῦντες τὴν ἐκκετριμότητα διὰ τῆς μνήσεως τοῦ Cezanne ἢ τοῦ Valotton. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνεται ὁ γνωστὸς καὶ πολλάκις ἤδη ἐκτιμηθεὶς Felix Borchardt διὰ τὸν ζωηρὸν χρωματισμὸν καὶ τὰ καλῶς ἐκλελεγμένα θέματα τῶν τοπείων του.

★

Εἰς τὸ θέατρον «Φέμινα» τῶν Παρισίων ὁ διαπρεπὴς τραγῳδὸς κ. Ἐδουάρδος Μᾶξ ὠμίλησεν περὶ τοῦ Κατοῦλ Μανδές. Τὴν διάλεξιν ἐπηκολούθησεν οὐνανυλία τῇ συνεργασίᾳ τοῦ καθηγητοῦ Μασσενέ, τῶν κυριῶν Ἐγκλόν, Ἀρβέλλ, Λασέν, Σεργίν καὶ ἄλλων.

★

Εἰς τὸ Μόναχον πρόκειται νὰ στηθῇ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀνγλοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Β' τοῦ προστάτου τοῦ Βάγνερ.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸν ἐκλείσαν εἰς τὴν ἑπταλιν, τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὸ Μπέρκ, διότι εἶχε πάθει διασάλευσιν τῶν φρενῶν, ἀπέβαιε δὲ πνιγεὶς εἰς τὴν λίμνην τοῦ Στάρμπεργ, ἡ ὅποια ἦτο εἰς τὸ πάρκον, ὅπου τὸν ἄφιναν νὰ καταβαίῃ διὰ νὰ κάμνῃ τοὺς περιπάτους του.

★

Προσεχῶς συμπληροῦται ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἑλλων δραματικῶν συγγραφέων, τοῦ Φερδινάνδου Δουγκέ, γεννηθέντος τῷ 1812 καὶ ἀγοντος ἤδη τὸ 97ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἰσχυρὸς ὡς γηραιὸς ὄρεος στέκει ἀκόμη ὁρθὸς διὰ νὰ ἀποδεικνύῃ ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς ἐπιμήκυνσιν τῆς ζωῆς. Διότι ἀκριβῶς ὑπῆρξεν ἕνας ἀκούραστος ἐργάτης.

Ἐν ἀρχῇ ποιητής, εἰτα μυθιστοριογράφος, βραδύτερον, δραματικὸς συγγραφεὺς, ὑπῆρξεν ἐκ τῆς πλειάδος ἐκείνης τῶν δραματοργῶν, οἷντες, ὑπὲρ τὸν ἡμῶν αἰῶνα, ἐτροφοδότησαν τὰ θεάτρα τῶν βουλευσάτων. Εἴτε μόνος, εἴτε ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. D' Ennery ἢ τοῦ Anicet Bourgeois ἐδημιούργησε τὰς ὡραίας ἡμέρας τοῦ Porte-Saint-Martin, τοῦ Gaîté καὶ τοῦ Ambigu, μετὰ μερικὰς παρεκβάσεις πρὸς τὴν πόλιν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ, ἐν ᾧ παρεστάθησαν διαδοχικῶς Gaiffier (1839), Les Pharaons (1848), Matharin Régnier (1843), Le Béarnais (1843) δράματα ἡ ἡμετεροὶ κωμῳδία.

Ἄλλ' ἡ πρώτη του ἐπιτυχία, ἡ μερίστη, ἦν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ προῖδῃ, διότι τῷ ἦνοιρε νέαν ὁδόν, τὴν ὁδὸν τοῦ κοινωνικοῦ θεάτρου, ἦτο τὸ ἔργον του La Misère, 1850. Μετὰ ἐν ἔτος εἶδεν εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον τῆς Porte-Saint-Martin, τὸν Σαλβατῶρ Ρόζα, ἐν ᾧ ἐθανμάσθη ἡ Mélingue. Τὰ μάλλον διαδεδομένα τῶν ἔργων του εἶνε Ἡ Προσευχή τῶν Ναυαγῶν, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Ἐννερὺ (1853). France de Simiers (1857). Οἱ Πειραιαὶ τῆς Σαβάνας, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Bourgeois (1857). Cartouche (1858), τὸ Marchand de coco (1860) τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Ἐννερὺ τὸ Cheval-Fantôme (1860). Ἡ Κόρη τοῦ Ρακοσυλλέκτου, Ἡ Ἀνθοπώλις τῶν Ἀθῶν μετὰ τοῦ Bourgeois καὶ τὸ 1876, ὁ Ἰουδαῖος τῆς Βενετίας, Ἐν δράμα εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, Coccagne καὶ τέλος τῷ 1882 τὸ Doujon des Etangs. Καὶ τόσα ἄλλα, ἐκτὸς τῶν κεκλημένων εἰ ἐν τοῖς ἑμαῖοις του.

Ἐἶνε ὁ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἔχω γνωρίσει· ἔλεγε περὶ τοῦ Dugué ὁ δ' Ἐννερὺ. Κάποτε μάλιστα ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μιχαὴλ Στρογγύφ» ἔγραψε τὴν διαθήκην του, δι' ἧς ἐκληροδοτεῖ εἰς τὸν Dugué μέγα μέρος αὐτῆς. Ἄλλ' ἔπειτα ἐσκέφθη· «Αὐτὸ δὲν εἶνε συνετὸν, διότι εἴμεθα τῆς ἰδίας ἡλικίας—ὁ δ' Ἐννερὺ ἐγεννήθη τῷ 1811—θὰ τὴν ἀπολαύσῃ πολὺ ὀλίγον καιρόν!».

★

Ἡ Βαρκελώνη ἀπεφάσις ν' ἀνεγείρῃ κολοσσαῖον ἀνδριάντα εἰς τὸν πρὸς τριετίας θανόντα σοφὸν Φραγκίσκον Πί Μαργκάλλ. Ὁ ἀνδριὰς θ' ἀνεγερθῇ δι' ἐράνων, εἰς οὗς πρώτη ἐνεργάση αὐτὴ ἡ πόλις διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν 50 χιλ. φρ.

★

Ἐν μᾶ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Σορβόννη ἀπώλεσε δύο τῶν διαπρεπῶν διδασκάλων τῆς. Τὸν Φρειδερίκον Ρώχ καὶ τὸν Βίκτωρα Ἐγγερ.

Ὁ πρῶτος γεννηθεὶς τῷ 1861, διήλθε τὴν πρώτην νεότητά του εἰς τὰ Βόσγια. Εἰσελθὼν εἰς τὴν Σορβόν-

νην, απέκτησε θανμαστὴς πολυπληθεὺς. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐξακριβήριζε τὸν Ρώχ ἦτο ἡ διπλὴ καὶ ἀξιοπαρατήρητος κλίσις του πρὸς τὰ ζητήματα τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἠθικῆς. Τὸ ἔργον του Ἀοκίμιον ἐπὶ τῆς μεταφυσικῆς βάσεως τῆς ἠθικῆς μαρτυροῖ περὶ τῶν ἀρετῶν του. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν φιλοσόφων ἐκείνων, οἵτινες κλειόμενοι ἐν τῇ γραφείῳ των δημιουργοῦσι κόσμον ἰδεολογικόν, ξένον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς. Εἰς οὐδὲν τῶν συγκεκριμένων προβλημάτων, τῶν προβαλλομένων εἰς τὴν συνείδησιν σήμερον ἔμενεν ἀδιάφορος. Ἀλλὰ συγχρόνως ἤθελε νὰ προσδέσῃ τὰ προβλήματα ταῦτα εἰς τὰ πρῶτα διδόμενά των, τὰ καθαρῶς μεταφυσικά. Ἐπίστευεν εἰς τὴν βαθεῖαν ἐνότητα τῆς συγκεκριμένης πραγματικότητος καὶ τὴν ἀφρημένην ἀρχὴν· τὸ σημείον ἐφ' οὗ συναντᾶται οὐρανὸς καὶ γῆ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμόνου καὶ ἐσκεμμένης ἐρεύνης του.

Τὰς πειραματικὰς σπουδὰς, αἵτινες σήμερον θὰ ἡπείλουν νὰ καταρρίψωσι τὴν κυρίως φιλοσοφικὴν σπουδὴν, εἰς μεγαλοφυνίατινὲς δὲν ἐδραπέτευον ἔξω τοῦ στενοῦ θετικισμοῦ, ταύτας ἐχρησιμοποιοῖ καὶ δὲν τῇ ἐπήρουν. Ἦτο εἰς τῶν τελευταίων μεταφυσικῶν μας.

Ὁ Βίκτωρ Ἐγγερ ἦτο υἱὸς τοῦ μεγάλου Ἑλληνιστοῦ Αἰμυλίου Ἐγγερ, ἀδελφὸς τοῦ ἱστοριογράφου Μαξιμιλιανού Ἐγγερ. Ἦγε τὸ βίον ἔτος. Ἡ ἐπὶ διδακτορικῇ πτυχίῳ θέσις του «Ὁ ἐσωτερικὸς λόγος» ὑπῆρξε θανμασία καὶ ἐπέτυχε τοσοῦτον, ὥστε ἐντὸς μικροῦ ἐκλήθη ἐν τῇ Σορβόννῃ. Ἐκτοτε ἡ ἀκροσφαλὴς ὑγεία του τὸν παρεμπόδισε νὰ παραγάγῃ πληρὴς τὸ ὀριστικὸν ἔργον, ὅπερ παρ' αὐτοῦ ἀνέμενεν ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος.

★

Ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ κ. Μιστριώτου ἡ κρίσις τοῦ Σεβαστοπουλεῖου γλωσσικοῦ διαγωνισμοῦ, μεταξὺ φοιτητῶν. Ἐλαβον μέρος 33. Θέμα εἶχε τεθῆ. «Ποῖα τὰ ἐκ τῆς φιλοπονίας ἀγαθὰ;» Τὸ βραβεῖον διεμοιράσθη μεταξὺ τῶν φοιτητῶν κ. κ. Περιστερῆ καὶ Χατζηγιάννη. Ὁ κ. Μιστριώτης ἐπετέθη καὶ πάλιν λάβρος κατὰ τῶν χυδαϊστών.

★

Ἐγένετο δεκτικὸν ἐφέτος εἰς τὸ Παρισίων Salon ἔργον ζωγραφικῆς δωδεκαετοῦς παιδίου, ὀνόματι Λαβουλάου. Τὸ μικρὸν αὐτὸ παιδί κρίνεται ὡς ζωγραφικῇ μεγαλοφυνία.

★

Ἀπέθανεν ὁ Μάρκος Δραγοῦμης διατελέσας πρεσβευτῆς, προσεγγικὸν δὲ ἐπωφελεῖς ὑπηρεσίας ὡς σύμβουλος εἰς τὸν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλλ. γραμμάτων ὡς καὶ εἰς τὸν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων πρὸς τοῦτοις ἦτο προεδρος τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Παλαιολόγον.

★

Ἐν τῇ «Παργανοφῷ» ὁ κ. Ἰπποκράτης Καραβίας ὠμίλησε περὶ τοῦ Δομηνίου Θεοδοκοπούλου, τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης ὑπὸ τὸ ὄνομα El Greco. Ὁ κ. Καραβίας κατέστησε γνωρίμους εἰς τὸ ἀκροατήριον του πολλὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου, ὁμιλήσας ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ παρουσιάσας ἐν προβολῇ τοὺς περιφημότερους τῶν πινάκων του. Περιλήψην τῆς διαλέξεως ταύτης θὰ δώσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

★

Τὸ μνημεῖον τοῦ Μαρκελίου Μπερτελώ θ' ἀνεγερθῇ ἐντὸς ὀλίγου ἐν Παρισίοις ἐν τῇ μεγάρῳ τῆς Σορβόννης, ἐν ᾗ ὁ μέγας σοφὸς ἀπέκτισε τὴν δόξαν. Τὸ σχέδιον τοῦ μνημείου, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ γλύπτου René de Saint-Marceaux, παριστᾷ ἡμικυκλικὸν τοῖχον, δεξιᾷ τοῦ ὁποῦ ἵσταται ἐν τῇ συνήθει τῆς ἐργασίας του περιβολῇ ὁ μέγας χημικὸς Μπερτελώ, ὅστις ἐν τῇ ἀγάμῃ θὰ ἔχη ὕψος 3 μέτρων. Ὅπισθεν τοῦ λοφί-

σκος μετὰ φυλλώματος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ ἐν ἀναγλύφῳ, ἀναπαρίσταται ὁ Μπερτελώ κατὰ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ ἡλικίας. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται περιπατῶν μετὰ τοῦ Ρενάν, τοῦ ἀγαπητοτέρου φίλου του· εἶναι τὰ ἔτη τῆς νεότητός του. Πλησιέστερον ἐμφανίζεται καθήμενος παρὰ τῇ κ. Μπερτελώ, τῇ φιλιτάτῃ συντροφῇ του· εἶναι τὰ ἔτη τῆς ὥριμου ἡλικίας. Ὁ γλύπτης ἠθέλησεν οὕτω νὰ συμβολίσῃ τὴν φιλίαν καὶ τὸν ἔρωτα. Τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἰσχυρότερος καὶ τοῦ θανάτου, ἀφοῦ οἱ δύο σύζυγοι εἰς διάδοχη δόλῳ ὥρων συννητήθησαν ἐντὸς τοῦ τάφου. Τέλος ἐπὶ τῆς παραστάδος τοῦ τοίχου ἀναγράφονται τὰ ἔργα καὶ αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ σοφοῦ. Ἀμφότερα, ἀνδριάς καὶ ἀνάγλυφον, θὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Καὶ ἡ θέσις ἣ ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου ἐκλεγείσα, ἐν ᾗ θὰ στηθῇ τὸ μνημεῖον, θανμασίως ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ πρωτοτύπου τοῦτου ἔργου.

★

Ἰδοὺ εἰς κατάλογος τιμῶν σπουδαίων αὐτογράφων διὰ τοὺς τυχόν ἐνδιαφερομένους: Μία ἐπιστολὴ τοῦ Βαλζάκ, 70 φρ. Μία ἄλλη τοῦ Berthier πρὸς τὸν Oudinot (1812), 155 φρ. Ἐπιστολὴ τῆς Χριστίνης τῆς Σουηδίας 155 φρ. Ἐπιστολὴ τοῦ Φενελόν (1704), 92 φρ. Τοῦ Θεοφίλου Γκωπιέ, 30 φρ. Χειρόγραφον στίχων τοῦ Hugo 100 φρ. Ἀπόδειξις ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Lully (1686) 155 φρ. Ἐγγραφον φέρον τὴν ὑπογραφήν τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας, 100 φρ. Χειρόγραφον φέρον σημεῖωμα τοῦ Ναπολέοντος Α', 310 φρ. Μουσικὸν αὐτόγραφον τοῦ Ροσσίνι, 125 φρ. Ἐπιστολὴ τοῦ Βολταίρου, 50 φρ. Ἐπιστολὴ τοῦ Ρουσσώ, 35 φρ.

★

Ἡ κ. Jean Bertheroy, ἥς τὴν εἰκόνα ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε ἡ «Πανακοθήκη», ἐξέδωκε νέον μυθιστόρημα ἀρχαϊκῆς ὑποθέσεως, τὸν «Κολοσσὸν τῆς Ρόδου».

★

Ὁ περίφημος πίναξ τοῦ Meissner, ὁ φέρον τὸν τίτλον Le Spadassin, θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου ἢ τοῦ Λούβρου.

Ἐδωρήθη εἰς τὸ Γαλλικὸν κράτος ὑπὸ τοῦ ἐρασιτέχνου συλλογέως κ. G. Osmonl.

★

Εἰς τὴν Καλλ. ἔκθεσιν τοῦ Καίρου ἐπωλήθησαν 14 πίνακες ἀξίας 220 μιλῶν.

★

Ἡ μεγάλη καλλιτεχνικὴ περίοδος τῶν Παρισίων ἐγκαινιάσθη διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς Société nationale, ἥτις ἔλαβε τὰ πρῶτα ἔργα διὰ τὴν Ἐκθεσιν.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶναι ἡ ἐνοχλητικωτέρα διὰ τοὺς καλλιτέχνας ἐκείνους, οἵτινες διορίζονται ἑλλανοδίκα.

— Εἵχομεν καταντήσῃ βορᾷ τῶν νεωτέρων σναδέλων μας, ἔλεγέ τις ἐξ αὐτῶν. Δὲν ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον εἶδους βασιανιστήριον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὑφίσταται πᾶν μέλος τῆς ἑλλανοδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ζωγραφικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Ἀπὸ τῆς ταξινομίσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν φαιδρυντηρίων, ἡ ὁποία εἶναι δι' ἡμᾶς ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεώς μας, ὅλα τὰ κωδωνίσματα—τηλέφωνον, γραφεῖον, κλίμαξ ὑπηρεσίας—κτυποῦν ἀκαταπαύστως στὰ σπῆτια μας καὶ αἱ ἐπὶ συστάσεις ἢ μὴ τοιαῦται ἐπιστολαί, ἀλλ' ὅλαι συνιστῶσι ἓνα πίνακα ἢ ἓνα ἀνδριάντα, μίαν κρητιδογραφίαν καὶ ἐν καλλιτεχνικὸν ἀντικείμενον, πίπτουν βροχηδὸν ἀπὸ πρῶτας μέχρι νυκτός. Εἶχε καταστῇ ἀφόρητος ἡ κατάστασις αὕτη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀπεφασισαμεν ὅπως ἀπὸ τοῦδε μὴ δημοσιεύωμεν τὰ ὀνόματα τῶν τεχνοκρῶν. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἀνωνυμίας ἐκκληροῦμεν τὸ καθήκον μας, τὸ ἄλλως τε ἀρκούντως δυσάρεστον. Θὰ ἡμεθα, ἂν θέλετε, προσωποπιδόφοροι κριταί, ἄλλως τε δὲν εἶναι καὶ τῆς ἐποχῆς;»

★

Ἐν Παρισίοις ἰδρύθη Σχολή τῆς Βιβλιομπορίας. Τὸ παρὲςθὸν ἔτος ἐγένετο μία δοκιμὴ ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου τῶν Βιβλιομπόρων διὰ τῶν ἑσπερινῶν διαλέξεων, ἧτις ἐπέτυχεν ὑπὲρ πάσαν προσδοκίαν. Ἐφ' ὅτις διωργανώθησαν πλήρη μαθήματα καὶ πρὸ τινων ἡμερῶν ἐγένετο τὸ ἐναρκτήριο μάθημα ὑπὸ τοῦ κ. Ἐρρίκου Μπουρρελιέ, ἐνὸς τῶν διευθυντῶν τῶν βιβλιοπωλείων Ἀρμὰν Κολέν.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κ. Μπουρρελιέ ἐδόθη τὸ πρῶτον τοῦ προγράμματος ἐρώτημα : Τί ἐστὶν βιβλίον ; Ὁμίλος δὲ περὶ τῆς νέας ταύτης ἐποχῆς, ἧτις ἐγκαινιάζει τὸ πρῶτον τοιοῦτον σχολεῖον, περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐπιφυλασσομένου εἰς τὴν βιομηχανίαν ταύτην τοῦ βιβλίου, ἣν ἡδύγηθη καλλιτέραν καὶ περὶ ἧς ἐν τοῖς οἱ βιβλιέμποροι δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζονται.

Ὁμίλος εἶτα περὶ οχημάτων, ἱκονογραφίας, ἐκτυπώσεων καὶ ἐκδόσεων, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν τοῦ διὰ μιᾶς ἀναδρομικῆς μελέτης περὶ τῆς προπώλησεως, ὁμιλῶν εἰς αὐτοὺς περὶ τῶν προκατόχων του κατὰ τοὺς διαρρευσαντας αἰώνας : Νικολάου Φλαμέλ, Ροβέρτου Στεφάνου, Βαρβέν, Ρανδονέλ κλπ. Καὶ ἀτέληξεν ἀναγνώσας στίχους τινὰς ἐπικαίρους τοῦ Βερανζέ.

★

Θριαμβεῦει εἰς τὸ Γαλλ. θέατρον ἡ « Σολάνζ », ὅπερα κωμικὴ συγκειμένη ἀπὸ πνεῖμα καὶ λάμπριν, ἐνθουσιῶσαν τὸ κοινόν. Εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἔργον ἀσκηρικόν, ἐνέχον ἔμπνευσιν καὶ φαντασίαν μουσικὴν ἐμποιοῦσαν τὰς θαυμασιωτέρας συγκινήσεις.

Εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν τῆς Σολάνζ ψάλλεται τὸ τραγούδι τοῦ Σατωβριάνδου. Ὁ μουσουργὸς, πράγματι, ἐμελοποίησε καὶ ἐνοργάνωσε τὸν δημῶδες θῆμα κατὰ τρόπον λεπτότητα περιγραφικόν, ἐνφ' ᾧ ἐτέρου διετήρησεν ὅλον τὸ ἄρωμα τῆς Γαλλικῆς παραδόσεως.

★

Ὁ κόμης δὲ Μπωμὸν μετὰ τοῦ ζωγράφου Γεωργ. Μπουσόν, τοῦ κόμητος δὲ Ρουγιέ, τοῦ κ. Αἰμ. Ρόζε ταμίου τῆς ἑπικῆς ἐταιρείας καὶ ὁμιλος καλλιτεχνῶν διωργάνωσαν ἐν Παρισίοις ἐκθεσιν τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτῶν, τῶν ἀπεικονισάντων ἑαυτοὺς. Ὁ περιώνυμος ἄγγλος ζωγράφος Θωμᾶς Μπλίγκ, ἐκθέτει πλησίον τῶν διατρεπτοτέρων «πρόσωπογράφων» τῶν Ἑλλαν» οἱοὶ εἶνε ὁ γλύπτης Tourguénieff καὶ οἱ κ. κ. Doigneau, Busson, Paul Tavernier, de Ruillé, Choquet, Colin, Van Marcke de Lummen, καὶ ἡ ὑποκόμηση de Villeneuve Bargemont.

★

Πολὺς γίνεται λόγος διὰ τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Ρενέ Μουλέσβ «Ὁ καλλιτέρας φίλος» ὅπερ ἔχει ἀκατάμαχτον θῆλγητρον.

★

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀ' τεύχους τῆς «Ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας» ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς δι' ἄρθρου δημοσιευθέντος εἰς τὸ «Νέον Ἀστυ» προέτεινε ὅπως ἡ ἐνγασία αὕτη ἦτις περιλαμβάνει τὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1907 ἑλληνικὰ ἔργα, ἀναδράῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἑθνους πνευματικὴν παραγωγὴν, καταρτιζομένης πρὸς τοῦτο εἰδικῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐπιτροπῆς.

Ὁ ἐπιμελητὴς τῆς «Ἑλλ. βιβλιογραφίας» εἶχε τὴν καλοῦσιν νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Πανακοθήκης» τὴν ἐπομ' ἡν ἐνδιαφρέουσαν ἐπιστολήν.

Ἐν Ἀθήναις 18 Μαγρ. 1909

Ἀξιότιμε κύριε Καλογερόπουλε

Ἡ γνώμη σας περὶ συντάξεως Ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας ἀπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως εἶνε βεβαίως ἁρίστη καὶ χρησιμωτάτη θὰ ἦτο μᾶλλον ἡ συνέχεια τῆς Βιβλιογραφίας τοῦ Legrand, διότι τότε θὰ εἶχομεν βιβλιογραφίαν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνευ διακοπῆς. Ἀλλὰ τὸ ἔργον εἶνε δυσχερέστατον, καὶ ἀδύ-

νατον νὰ συντελεσθῇ ἂν δὲν ἀναλάβῃ τοῦτο τὸ Κράτος μὴ ὑπαρχούσης παρ' ἡμῖν Ἀκαδημίας. Ἡ Ἑλληνικὴ κυβερνήτης ὥρισε πιστώσεις ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν πρὸς καταρτισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας, καὶ τῆς βιβλιογραφίας ταύτης ἐξεδόθη ἤδη ὁ Α'. τόμος καὶ φυλλάδια τοῦ Β'. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι τὸ ἔργον δὲν προσκοπτεῖ εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι ἀναπόφευκτα ἐμπόδια. Διότι οἱ συντάκται τῆς βιβλιογραφίας εἶχον πολὺν βοήθημα ἐκδομένης βιβλιογραφίας εἰδικῆς καὶ τοὺς καταλόγους τῶν πολλῶν Ἑλληνικῶν βιβλιοθηκῶν, δημοσίων, δημοικῶν, μοναστηριακῶν, βιβλιοθηκῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων κλπ. Περίωρισαν δὲ καὶ τὸ ἔργον εἰς τὴν ἀναγραφὴν μόνον τῶν βιβλίων, οὐκ δὲ καὶ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, ἥκιστα δὲ τῶν ἐν τοῖς καταγεγραμμένων πραγμάτων. Ἡμεῖς οὐδὲν ἀπολύτως ἔχομεν βοήθημα. Θὰ ἦτο δ' ἀτελεστάτη ἡ διὰ τῆς βιβλιογραφίας σκοπούμενη εἰκὼν τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας τῶν Ἑλλήνων, ἂν δὲν περιλαμβάνετο ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ ἐν τῷ περιοδικῷ τύπῳ ἐκδηλουμένη.

Νεώτερος ὢν εἶχον ἐργασθῇ εἰς καταρτισμὸν Ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας καὶ εἶχον καταγράψῃ πολλὰς χιλιάδας δελτίων. Τινὰ τούτων κατέστησαν ἄχρηστα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς βιβλιογραφίας τοῦ Legrand. Πολλὰ εἰς κάποιον τὰ εἶχον δόσῃ νὰ τὰ συμβουλευθῇ καὶ δὲν μοῦ τὰ ἐπέστρεψεν. Ἀλλ' ἔχω ἀκόμη, ἰκανὰς χιλιάδας. Τὴν ἐκδοσιν βιβλιογραφίας ὁμοίως εἶχον ἀναγγεῖλῃ καὶ ὁ μακαρίτης Κουμανούδης, ἀλλ' ἄγνωστος τὴν τύχην τοῦ ὅλκου, ὅπερ εἶχε συλλέξῃ. Εἶχε δὲ καὶ ὁ μακαρίτης Παῦλος Λάμπρος ἐργασθῇ εἰς οὐνάξιν βιβλιογραφικῶν καταλόγων, καὶ μέρος τοῦτον περιέλαβεν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς τυπογραφίας ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἐλέγχον μεγάλην φιλοπονίαν καὶ ἀκριβείαν καὶ γνώσιν τῶν πραγμάτων, ἤρχισεν ἐκδιδόμενον ἐν «Χρυσολιδίῳ», ἀλλὰ δὲν συνεπληρώθη. Τὰ ὑπολειφθέντα δελτία, πολλὰ τὸν ἀριθμὸν, τὰ εἶχον ἰδῇ πολλὰς ὥστε ἔξῃ ὁ ἀειμνηστὴς ἀνῆλθ' εἰς τὸ γραφεῖν τὸν εἶχον τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, οὐ εἰς τὰ πλεῖστα βιβλία ἐσημείωσεν καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀντιτύπων τῆς ἐκδόσεως. Δυστυχῶς δὲν εὗρισκονται παρὰ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, περιελθόντες ὡς εἰς ἄλλας χεῖρας.

Ὅθεν τὸ ἔργον πρέπει νὰ γίνῃ ἐξ ἀρχῆς, νὰ γίνῃ ουστηματικὸν καὶ μεθοδικόν, καὶ διὰ κοινῆς συνεργασίας πολλῶν λογίων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς ἔχουσι τὰ πράγματα εἶνε ἀνεφικτόν.

Μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως
Ν. Γ. Πολίτης

★

Ἐν Λονδίῳ τὴν 13 Ἀπριλίου συνέρχεται διεθνὲς συνέδριον Γυρτακῶν. Ὑπερδιακόσιοι ἀντιπρόσωποι θὰ ἀντιπροσωπεύουν 21 ἔθνη.

★

Τὴν 1 Μαΐου ἀνοίγει ἐν Δρέσδῃ Διεθνὴς φωτογραφικὴ ἔκθεσις, ἧτις θέλει διαρκέσῃ μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. Ἡ Ἑλλὰς ἐπισήμως προσκληθεῖσα θ' ἀντιπροσωπευθῇ διὰ τοῦ κ. Κ. Κόνσολα.

★

Ὁ κ. Φαγκέ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας δι' ἄρθρον του προτείνει τὴν ἀνέχεσθαι ἀνδριάντους εἰς τὴν κυρίαν δὲ Σεβινιέ. Ἡ πρότασις ἐγένετο καθ' ἣν ἡμέραν ἀπήργησαν τὰ ταχυδρομεῖα Παρισίων, ἦτο δὲ πολὺ φυσικόν ὁ διαπραγματοφὸς νὰ μνησθῇ ἐκείνης, ἧτις ἔγραψε τὰς περισσότερας ἐπιστολάς.

★

Ἀπέθανεν ὁ ζωγράφος Ἐμμανουήλ. Λαμπάκης. Ὁ θανὼν ἐπούδασεν εἰς Μόναχον, ἡγοχεῖτο δὲ κυρίως εἰς ἐκκλησιαστικὰ θέματα. Πρὸ τριετίας εἶχε διορισθῇ καθηγητῆς εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς Πολυτεχνικῆς σχολῆς, ὑψέρε δὲ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας. Ὁ «Ἀρχισυνδύκων» θεωρεῖται ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν ἔργων του.